

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 81.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939929728/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Ellevte Brev

Den 28de Juni 1849.

Da Deres Veninde ikke er rask nok til selv at skrive, har hun bedet mig slutte hendes Brev, og fortælle Dem hvad her er passeret. Men først vil jeg dog berolige Dem, med Hensyn til hendes Tilstand; hun har været syg, meget heftigt angreben, men nu er, Gud være lovet al Fare forbi, og hun har faaet den Fred i sit Sind, som hun saa hellig trængte til. Hun beder mig henvende mig til Dem med samme Fortrolighed, som til hende selv, og det falder mig heller ikke vanskeligt. Min Claras Veninde kan jeg ikke betragte ganske som en Fremmed, thi vi ere jo beslægtede i een Følelse: Kjærlighed til hende.

Da min Broder modtog Claras Brev, som paa en saa ubegribelig Maade forandrer vor Glæde og Munterhed til Bestyrtelse og Uro, var jeg ikke tilstede. Senere kom jeg for at tale med ham, men fandt hans Dør laaset, og hørte ham selv gaae op og ned med stærke Skridt. Jeg bad ham saalænge om at lade mig komme ind, til han endelig aabnede Døren, og taus rakte mig hendes Brev. Det har Clara ikke skrevet! Det maa være en Misforstaaelse! raabte jeg, men han hørte mig ikke. »Hun siger, hun er mig uværdig,« udbrod han pludseligt: »Havde hun sagt, at jeg var hende uværdig, da vilde jeg mistet hende, og dog takket Gud!«

Jeg ilede til Clara, da jeg var overbevist om, at det Hele var en Misforstaaelse, og at jeg snart kunde vende tilbage til min Broder med Haab og Trøst. Da jeg saa Clara, glemte jeg alt andet, af Bekymring over hendes Tilstand. Hendes Sinds Kamp og Uro, samt de to Nætters Vaagen havde taget skrækkeligt paa hende. Jeg anvendte alle mine kjærligste Overtalelser, for at formaae hende til at hvile lidt. Hun stirrede som drømmende paa mig; men pludselig vendte hun Hovedet bort, rev sig løs fra mig, og sagde: »Hold ikke af mig, Anna! Tal ikke saaledes til mig! Du troer – Du veed ikke – Læs det!« Det var det begyndte Brev til Dem, hun rakte mig. Jo, jeg